

ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม

ฉบับที่ ๔๒๓๒ (พ.ศ. ๒๕๕๓)

ออกตามความในพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

พ.ศ. ๒๕๑๑

เรื่อง กำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

ถุงมือยางที่ใช้ในอุตสาหกรรมอาหาร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมออกประกาศกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ถุงมือยางที่ใช้ในอุตสาหกรรมอาหาร มาตรฐานเลขที่ มอก. 2505 - 2553 ไว้ ดังมีรายการละเอียด ต่อท้ายประกาศนี้

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ชัยวุฒิ บรรณวัฒน์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ถุงมือที่ใช้ในอุตสาหกรรมอาหาร

1. ขอบข่าย

- 1.1 มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมนี้ ครอบคลุมเฉพาะถุงมือที่ใช้ในอุตสาหกรรมอาหารเท่านั้น เช่น อาหารพร้อมปรุง อาหารกึ่งสำเร็จรูป อาหารสำเร็จรูป

2. บทนิยาม

ความหมายของคำที่ใช้ในมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมนี้ มีดังต่อไปนี้

- 2.1 ถุงมือที่ใช้ในอุตสาหกรรมอาหาร ซึ่งต่อไปในมาตรฐานนี้จะเรียกว่า “ถุงมือยาง” หมายถึง ถุงมือที่ทำจากน้ำยางธรรมชาติ น้ำยางสังเคราะห์ หรือน้ำยางธรรมชาติผสมน้ำยางสังเคราะห์ ใช้สวมใส่เมื่อต้องสัมผัสกับอาหาร เพื่อป้องกันการปนเปื้อนสารเคมี สิ่งสกปรก และเชื้อโรค
- 2.2 ถุงมือยางแบบใช้ได้ทั้งขวาและซ้าย (ambidextrous) หมายถึง ถุงมือยางที่มีตำแหน่งของนิ้วหัวแม่มืออยู่ในระนาบเดียวกับนิ้วทั้งสี่ สามารถสวมใส่ได้ทั้งซ้ายและขวา
- 2.3 ถุงมือยางแบบคู่ขวาและซ้าย (in pairs) หมายถึง ถุงมือยางที่มีตำแหน่งของนิ้วหัวแม่มือชี้ไปทางฝ่ามือ ด้านนิ้วชี้มากกว่าอยู่แบนราบ
- 2.4 ถุงมือยางผิวมีแป้ง หมายถึง ถุงมือยางที่ใช้แป้ง เพื่อป้องกันการติดกันของถุงมือยางและช่วยให้ความสะดวกในการสวมใส่
- 2.5 ถุงมือยางผิวไม่มีแป้ง หมายถึง ถุงมือยางที่ผ่านกรรมวิธีปรับผิว เช่น แช่ในสารละลายคลอรีน (chlorination) พันด้วยผงเส้นใยด้านในของถุงมือยาง (flocking) เคลือบด้วยพอลิเมอร์ (polymer coating) เพื่อเพิ่มความลื่นที่ผิว เพื่อความนุ่มและสะดวกในการสวมใส่แทนการใช้แป้ง

3. ประเภท รูปแบบ และชนิด

- 3.1 ถุงมือยาง มี 3 ประเภท คือ
 - 3.1.1 ประเภทที่ 1 ทำจากน้ำยางธรรมชาติ
 - 3.1.2 ประเภทที่ 2 ทำจากน้ำยางสังเคราะห์
 - 3.1.3 ประเภทที่ 3 ทำจากน้ำยางธรรมชาติผสมน้ำยางสังเคราะห์
- 3.2 ถุงมือยางแต่ละประเภท มี 2 รูปแบบ คือ
 - 3.2.1 แบบใช้ได้ทั้งขวาและซ้าย
 - 3.2.2 แบบคู่ขวาและซ้าย

3.3 ถู่มืออย่างแต่ละประเภทและแต่ละรูปแบบ แบ่งตามการปรับผิว มี 2 ชนิด คือ

3.3.1 ชนิดผิวมีแป้

3.3.2 ชนิดผิวไม่มีแป้

4. ขนาดและเกณฑ์ความคลาดเคลื่อน

4.1 ความกว้าง ความยาว และความหนา

ถู่มืออย่างแบบใช้ได้ทั้งขวาและซ้าย ให้เป็นไปตามตารางที่ 1

ถู่มืออย่างแบบคู่ขวาและซ้าย ให้เป็นไปตามตารางที่ 2

การวัดให้ปฏิบัติตามข้อ 9.1 และข้อ 9.2

ตารางที่ 1 ความกว้าง ความยาว และความหนาของถู่มืออย่างแบบใช้ได้ทั้งขวาและซ้าย
(ข้อ 4.1)

หน่วย เป็นมิลลิเมตร

รหัสขนาด	ขนาด	ความกว้าง (w)	ความยาวต่ำสุด (l)	ความหนาต่ำสุด
6	เล็กพิเศษ (XS)	75 ± 10	220	นิ้ว : 0.06 ฝ่ามือ : 0.06
6 1/2	เล็ก (S)	80 ± 10	220	
7	กลาง (M)	85 ± 10	230	
7 1/2		95 ± 10	230	
8	ใหญ่ (L)	110 ± 10	230	
≥ 9	ใหญ่พิเศษ (XL)	120 ± 10	230	
	ใหญ่พิเศษ (XXL)	130 ± 10	230	

ตารางที่ 2 ความกว้าง ความยาว และความหนาของถุงมือยางแบบกู่ขวและซ้าย
(ข้อ 4.1)

หน่วย เป็นมิลลิเมตร

รหัสขนาด	ขนาด	ความกว้าง (w)	ความยาวต่ำสุด (l)	ความหนาต่ำสุด
6 1/2	เล็ก (S)	90 ± 5	300	นิ้ว : 0.15 ฝ่ามือ : 0.15
7	กลาง (M)	95 ± 5		
7 1/2		100 ± 5		
8	ใหญ่ (L)	105 ± 5		
8 1/2		110 ± 5		
≥ 9	ใหญ่พิเศษ (XL)	≥ 110		

5. คุณลักษณะที่ต้องการ

5.1 การรื้อขีมน้ำ

เมื่อทดสอบตามข้อ 9.3 แล้ว ต้องไม่รื้อขีมน้ำ

5.2 สมบัติทางฟิสิกส์

5.2.1 ความต้านแรงดึงและความยืดเมื่อขาด

ต้องเป็นไปตามตารางที่ 3 หรือตารางที่ 4 แล้วแต่กรณี

การทดสอบให้ปฏิบัติตามข้อ 9.4

5.2.2 การเร่งการเสื่อมอายุ

ต้องเป็นไปตามตารางที่ 3 หรือตารางที่ 4 แล้วแต่กรณี

การทดสอบให้ปฏิบัติตามข้อ 9.5

ตารางที่ 3 สมบัติทางฟิสิกส์ของถุงมือยางแบบใช้ได้ทั้งขวาและซ้าย
(ข้อ 5.2.1 และข้อ 5.2.2)

สมบัติ	หน่วย	เกณฑ์กำหนด
ก่อนการเร่งการเสื่อมอายุ		
- ความต้านแรงดึง ไม่น้อยกว่า	MPa	18
- ความยืดเมื่อขาด ไม่น้อยกว่า	%	650
หลังการเร่งการเสื่อมอายุ		
- ความต้านแรงดึง ไม่น้อยกว่า	MPa	14
- ความยืดเมื่อขาด ไม่น้อยกว่า	%	500

ตารางที่ 4 สมบัติทางฟิสิกส์ของถุงมือยางแบบคู่ขวาและซ้าย
(ข้อ 5.2.1 และข้อ 5.2.2)

สมบัติ	หน่วย	เกณฑ์กำหนด
ก่อนการเร่งการเสื่อมอายุ		
- ความต้านแรงดึง ไม่น้อยกว่า	MPa	15
- ความยืดเมื่อขาด ไม่น้อยกว่า	%	600
หลังการเร่งการเสื่อมอายุ		
- ความต้านแรงดึง ไม่น้อยกว่า	MPa	10
- ความยืดเมื่อขาด ไม่น้อยกว่า	%	400

5.3 ความเป็นกรด-ด่าง (เฉพาะถุงมือยางชนิดผิวไม่มีแป้งที่ผ่านการปรับผิวด้วยสารละลายคลอรีน)

ต้องอยู่ในช่วง 6 ถึง 8

การทดสอบให้ปฏิบัติตามข้อ 9.6

5.4 ปริมาณแป้งตกค้าง

5.4.1 ถุงมือยางผิวมีแป้ง

ต้องไม่เกิน 10 มิลลิกรัมต่อตารางเดซิเมตร

การทดสอบให้ปฏิบัติตามข้อ 9.7.1

5.4.2 ถุงมือยางผิวไม่มีแป้ง

ต้องไม่เกิน 2.0 มิลลิกรัมต่อตารางเดซิเมตร

การทดสอบให้ปฏิบัติตามข้อ 9.7.2

6. การบรรจุ

- 6.1 ให้บรรจุถุงมืออย่างในภาชนะบรรจุที่เหมาะสม เพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการขนส่ง และการเก็บรักษา

7. เครื่องหมายและฉลาก

- 7.1 ที่ภาชนะบรรจุถุงมืออย่างทุกภาชนะบรรจุอย่างน้อยต้องมีเลข อักษร หรือเครื่องหมาย แจ้งรายละเอียดต่อไปนี้อย่างชัดเจน ชัดเจน และไม่ลบเลือนง่าย
- (1) ชื่อผลิตภัณฑ์ตามมาตรฐานนี้หรือชื่ออื่นที่สื่อความหมายว่าเป็นผลิตภัณฑ์ตามมาตรฐานนี้
 - (2) ประเภท
 - (3) รูปแบบ
 - (4) ชนิด และกรรมวิธีปรับผิว (เฉพาะชนิดผิวไม่มีแป้ง)
 - (5) ขนาดหรือรหัสขนาด
 - (6) จำนวนบรรจุ
 - (7) เดือน ปีที่ทำ หรือ รหัสรุ่นที่ทำ
 - (8) เดือน ปีที่หมดอายุ
 - (9) ข้อแนะนำในการใช้งานและเก็บรักษา ที่มีความหมายต่อไปนี้
 - (9.1) หลีกเลี่ยงความร้อนและแสงแดดโดยตรงระหว่างการเก็บ ควรเก็บที่อุณหภูมิต่ำกว่า 40 องศาเซลเซียส
 - (9.2) หลังการใช้ควรล้างทำความสะอาดทุกครั้งและตากไว้ในที่ร่ม (กรณีใช้ซ้ำ)
 - (10) ชื่อผู้ทำหรือโรงงานที่ทำ หรือเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน
ในกรณีที่ใช้ภาษาต่างประเทศด้วย ต้องมีความหมายตรงกับภาษาไทยที่กำหนดไว้ข้างต้น

8. การชักตัวอย่างและเกณฑ์ตัดสิน

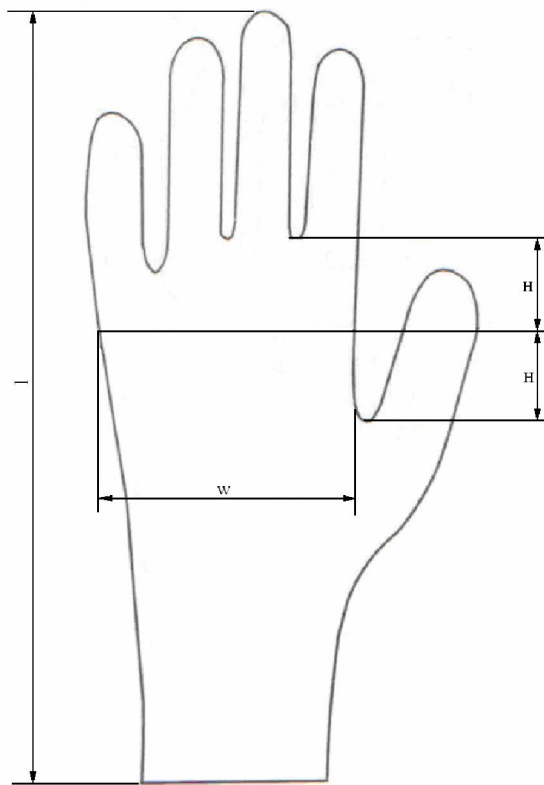
- 8.1 การชักตัวอย่างและเกณฑ์ตัดสิน ให้เป็นไปตามภาคผนวก ก.

9. การทดสอบ

9.1 ความกว้างและความยาว

เมื่อวัดถุงมืออย่าง ณ ตำแหน่งที่แสดงตามรูปที่ 1 หรือรูปที่ 2 ความกว้างฝ่ามือและความยาวต้องเป็นไปตามที่กำหนดในตารางที่ 1 โดยใช้ระดับการตรวจสอบและระดับคุณภาพที่ยอมรับตามที่กำหนดในตารางที่ ก.1 การวัดความยาวของถุงมืออย่างให้วัดระยะที่สั้นที่สุดระหว่างปลายนิ้วกลาง และขอบของถุงมืออย่าง

หมายเหตุ การวัดความยาวอาจทำได้โดยการแขวนถุงมือบนแมนเดรล (mandrel) ที่มีรัศมีส่วนปลาย 5 มิลลิเมตร การวัดความกว้างให้วัดที่แนวกึ่งกลางระหว่างโคนนิ้วชี้ และโคนนิ้วหัวแม่มือ การวัดความกว้างต้องทำโดยวางถุงมือลงบนพื้นราบ

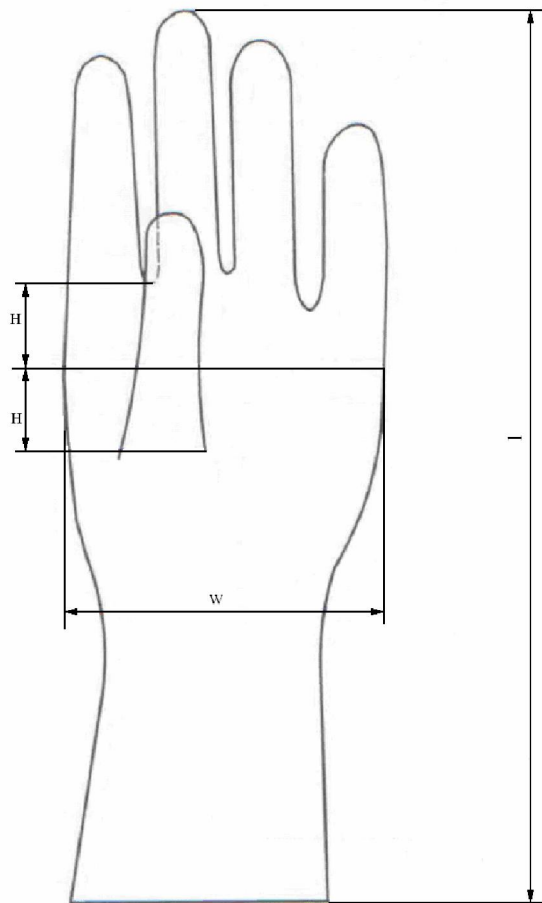
หน่วยเป็นมิลลิเมตร

w คือ ความกว้าง

l คือ ความยาว

รูปที่ 1 ตำแหน่งที่วัดความกว้างและความยาวของถุงมือแบบใช้ได้ทั้งขวาและซ้าย

(ข้อ 9.1)

หน่วยเป็นมิลลิเมตร

w คือ ความกว้าง

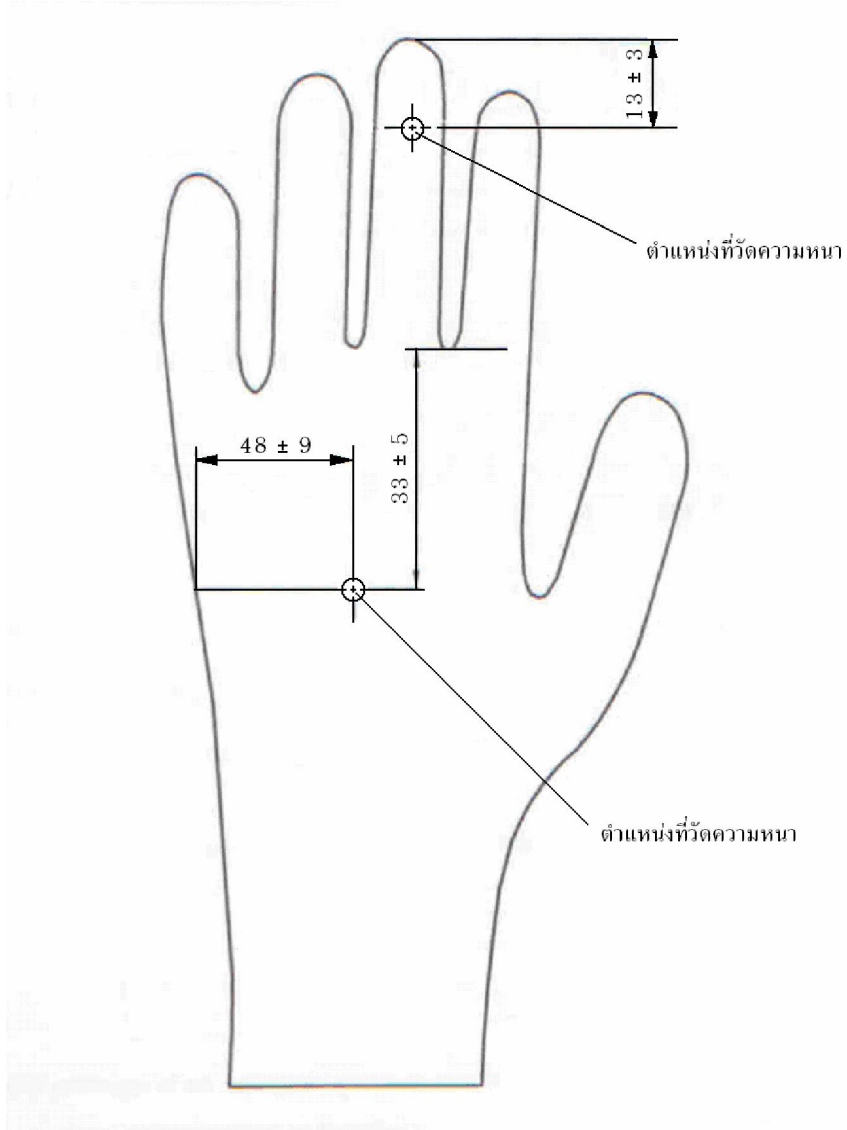
l คือ ความยาว

รูปที่ 2 ตำแหน่งที่วัดความกว้างและความยาวของถุงมือแบบคู่มือและซ้าย
(ข้อ 9.1)

9.2 ความหนา

ให้ปฏิบัติตาม ISO 23529 โดยวัดความหนาถุงมืออย่างเต็มรูป (intact glove) ทั้ง 2 ชั้น ใช้ความดันที่ตัวกดของเครื่องมือวัด (22 ± 5) กิโลพาสคัล ที่ตำแหน่งตามรูปที่ 3 หรือรูปที่ 4 คือ ตำแหน่งที่อยู่ต่ำจากปลายนิ้วกลางลงมา (13 ± 3) มิลลิเมตร ความหนาชั้นเดียวของถุงมือที่ต้องรายงานเป็นค่าครึ่งหนึ่งของความหนา 2 ชั้นที่วัดได้ และต้องเป็นไปตามมิติที่กำหนดในตารางที่ 1 โดยใช้ระดับการตรวจสอบและระดับคุณภาพที่ยอมรับตามที่กำหนดในตารางที่ ก.1

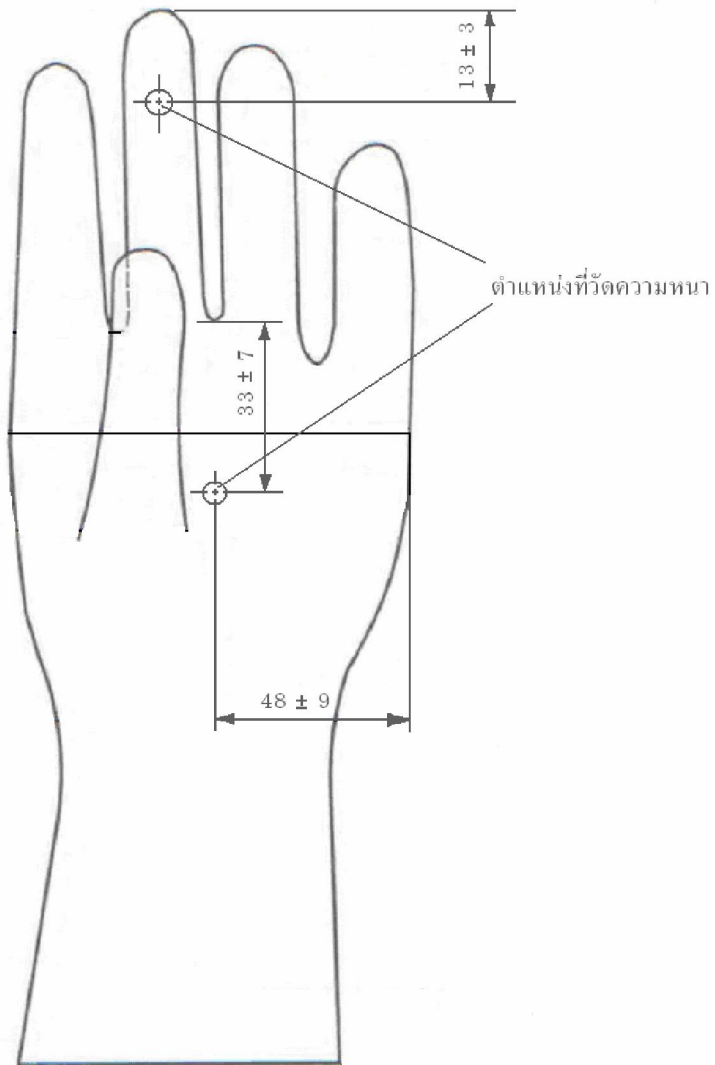
สำหรับการวัดความหนาที่ตำแหน่งกึ่งกลางฝ่ามือโดยประมาณ (ถ้าถุงมือมีลักษณะผิวไม่เรียบให้วัดตำแหน่งนี้ที่หลังมือ) โดยวัดแบบความหนาชั้นเดียว ความหนาที่บริเวณลักษณะผิวเรียบและลักษณะผิวไม่เรียบของถุงมืออย่างชั้นเดียวต้องไม่น้อยกว่า 0.30 มิลลิเมตร และ 0.33 มิลลิเมตร ตามลำดับ โดยใช้ระดับการตรวจสอบและระดับคุณภาพที่ยอมรับตามที่กำหนดในตารางที่ ก.1

หน่วยเป็นมิลลิเมตร

หมายเหตุ ระยะ (48 ± 9) มิลลิเมตร คือ จุดกึ่งกลางฝ่ามือของถุงมือขนาดต่างๆ กัน

รูปที่ 3 ตำแหน่งที่วัดความหนาของถุงมือแบบใช้ได้ทั้งขวาและซ้าย
(ข้อ 9.2)

หน่วยเป็นมิลลิเมตร

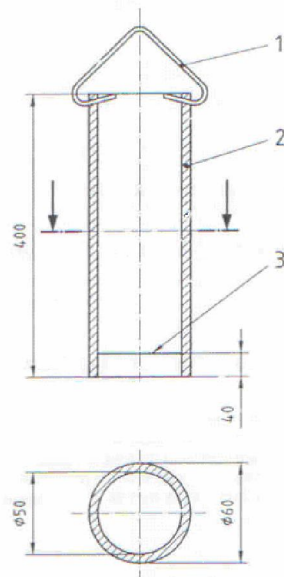
หมายเหตุ ระยะ (48 ± 9) มิลลิเมตร คือ จุดกึ่งกลางฝ่ามือของถุงมือขนาดต่างๆ กัน

รูปที่ 4 ตำแหน่งที่วัดความหนาของถุงมือแบบถุงขวและซ้าย
(ข้อ 9.2)

9.3 การรั่วซึมน้ำ

9.3.1 เครื่องมือ

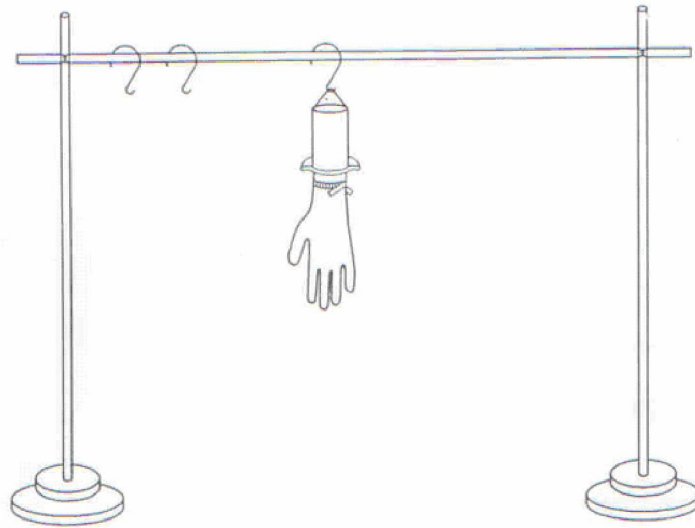
- (1) ท่อสวมแมนเดรลมีเส้นผ่านศูนย์กลางภายนอกระบุ 60 มิลลิเมตร มีความยาวเพียงพอสำหรับให้ถุงมืออย่างสวมและบรรจุน้ำ 1 000 ลูกบาศก์เซนติเมตร ตัวอย่างท่อสวมแมนเดรล ดังรูปที่ 5 หมายเหตุ ถ้าใช้ท่อสวมแมนเดรลชนิดโปร่งใสจะดีกว่า
- (2) อุปกรณ์ใช้แขวน สำหรับแขวนท่อสวมแมนเดรลที่สวมถุงมืออย่างและบรรจุน้ำแล้วในแนวตั้ง ดังรูปที่ 6
- (3) กระจกบอกตวง ความจุไม่น้อยกว่า 1 000 ลูกบาศก์เซนติเมตร หรืออุปกรณ์อื่นที่สามารถจ่ายน้ำได้ครั้งละ 1 000 ลูกบาศก์เซนติเมตร

หน่วยเป็นมิลลิเมตร

- หมายเหตุ 1 คือ ตะขอแขวน
2 คือ ท่อสวมแมนเดรล
3 คือ เครื่องหมายที่ผิวด้านใน

รูปที่ 5 ท่อสวมแมนเดรล
(ข้อ 9.3.1(1))

รูปที่ 6 อุปกรณ์ใช้แขวน
(ข้อ 9.3.2(2))

9.3.2 วิธีทดสอบ

- (1) สวมถุงมืออย่างตัวอย่างกับท่อสวมแมนเดรลแล้วยึดด้วยอุปกรณ์ที่เหมาะสม เช่น วงแหวน (O-ring) โดยไม่ให้ขอบของถุงมืออย่างตัวอย่างสูงกว่าปลายท่อสวมแมนเดรลเกิน 40 มิลลิเมตร
- (2) เติมน้ำที่มีอุณหภูมิไม่เกิน 36 องศาเซลเซียส ปริมาตร $(1\ 000 \pm 50)$ ลูกบาศก์เซนติเมตร ลงในอุปกรณ์ที่เตรียมไว้ เช็ดน้ำที่กระเซ็นเปียกบนถุงมืออย่าง ถ้าระดับน้ำสูงไม่ถึงระยะ 40 มิลลิเมตรจากขอบถุงมืออย่าง ให้ยกถุงมืออย่างขึ้นเพื่อให้แน่ใจว่าทุกส่วนของถุงมืออย่างได้รับการทดสอบยกเว้นส่วน 40 มิลลิเมตร จากขอบถุงมืออย่างตรวจพินิจทันทีว่ามีน้ำรั่วซึมออกจากถุงมืออย่าง ตัวอย่างหรือไม่ ถ้าไม่มีการรั่วซึม ให้แขวนไว้ 2 นาที ถึง 4 นาที นับจากเทน้ำลงในถุงมืออย่าง ตรวจพินิจการรั่วซึมน้ำอีกครั้งหนึ่ง รอยรั่วซึมในระยะ 40 มิลลิเมตร จากขอบถุงมืออย่าง ไม่ถือเป็นข้อบกพร่อง

หมายเหตุ อาจเติมน้ำที่ละลายน้ำได้ลงในน้ำเพื่อให้สังเกตการรั่วซึมได้ชัดเจนขึ้น

9.4 ความต้านแรงดึงและความยืดเมื่อขาด

ให้ปฏิบัติตาม ISO 37 โดยตัดชิ้นทดสอบรูปดัมป์เบลล์แบบที่ 2 จำนวน 3 ชิ้น จากบริเวณฝ่ามือหรือหลังมือของถุงมืออย่างตัวอย่างแต่ละข้าง แล้วรายงานค่ามัธยฐาน (median value)

9.5 การเร่งการเสื่อมอายุ

ให้ปฏิบัติตาม ISO 188 โดยตัดชิ้นทดสอบรูปดัมป์เบลล์แบบที่ 2 จำนวน 3 ชิ้น จากบริเวณฝ่ามือหรือหลังมือของถุงมืออย่างตัวอย่างแต่ละข้าง และอบชิ้นทดสอบที่อุณหภูมิ (70 ± 2) องศาเซลเซียส เป็นเวลา (168 ± 2) ชั่วโมง ทดสอบความต้านแรงดึงและความยืดเมื่อขาดหลังการเร่งการเสื่อมอายุ รายงานค่ามัธยฐาน (median value)

9.6 ความเป็นกรด-ด่าง (เฉพาะถุงมือยางที่ผ่านการปรับผิวด้วยสารละลายคลอรีน)

9.6.1 การเตรียมตัวอย่าง

ให้ตัดถุงมือยางตัวอย่างเป็นชิ้นเล็กๆ ขนาดประมาณ 5 มิลลิเมตร ซึ่งตัวอย่าง 2 ชุด ชุดละ 2 กรัม

9.6.2 การสกัดสารละลายตัวอย่าง

ให้นำตัวอย่างที่เตรียมตามข้อ 9.6.1 แต่ละชุดแยกใส่ในขวดรูปกรวยที่มีฝาปิด เติมน้ำ 100 มิลลิลิตร ปิดฝาขวด วางในเครื่องเขย่า เขย่าเป็นเวลา 2 ชั่วโมง \pm 5 นาที

9.6.3 วิธีทดสอบ

- (1) ปรับพิกัดค่าของเครื่องวัดความเป็นกรด-ด่าง โดยใช้สารละลายบัฟเฟอร์มาตรฐาน
- (2) เทสารละลายตัวอย่างที่สกัดได้ในขวดที่ 1 ลงในบีกเกอร์จุ่มอิเล็กโทรดลงไปให้ต่ำกว่าระดับสารละลายตัวอย่างอย่างน้อย 10 มิลลิเมตร อ่านค่าความเป็นกรด-ด่าง
- (3) เทสารละลายตัวอย่างที่สกัดได้ในขวดที่ 2 ลงในบีกเกอร์ แล้วปฏิบัติเช่นเดียวกับข้อ (2)
- (4) รายงานค่าความเป็นกรด-ด่าง เป็นค่าเฉลี่ยของค่าที่อ่านได้ทั้ง 2 ค่า

9.7 ปริมาณแป้งตกค้าง

9.7.1 ชนิดผิวมีแป้ง

ให้ทดสอบตาม ASTM 6124

9.7.2 ชนิดผิวไม่มีแป้ง

ให้ทดสอบตาม ASTM 6124 และกรณีที่เป็นถุงมือยางที่ปรับผิวโดยการพ่นด้วยผงเส้นใยให้กลับถุงมือยาง ตัวอย่างด้านในออกมาด้านนอก ก่อนใส่น้ำลงในถุงมือยางตัวอย่าง

ภาคผนวก ก.

การชักตัวอย่างและเกณฑ์ตัดสิน

(ข้อ 8.1)

- ก.1 รุ่น ในที่นี้ หมายถึง ถุงมือยางประเภท รูปแบบ ชนิด และขนาดเดียวกัน ทำโดยกรรมวิธีเดียวกัน จากยางที่มีส่วนผสมอย่างเดียวกัน ที่ทำหรือส่งมอบหรือซื้อขายในระยะเวลาเดียวกัน
- ก.2 ระดับการตรวจสอบและระดับคุณภาพที่ยอมรับ (AQL) ให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดต่อไปนี้ หรืออาจใช้ระดับการตรวจสอบและระดับคุณภาพที่ยอมรับที่เทียบเท่ากันทางวิชาการกับที่กำหนดไว้
- ก.2.1 การชักตัวอย่าง ระดับการตรวจสอบและระดับคุณภาพที่ยอมรับของการทดสอบความกว้าง ความยาว ความหนา การรั่วซึม น้ำ ความต้านแรงดึงและความยืดเมื่อขาด และความเป็น กรด-ด่าง ให้ปฏิบัติตาม ISO 2859-1 โดยให้เป็นไปตามตารางที่ ก.1
- ในกรณีที่ไม้ทราบขนาดรุ่น ให้ถือว่าไม้ขนาดรุ่น 35 001 ถึง 150 000

ตารางที่ ก.1 ระดับการตรวจสอบและระดับคุณภาพที่ยอมรับ
(ข้อ 9.1 ข้อ 9.2 ข้อ 9.3 ข้อ 9.4 ข้อ 9.5 และข้อ 9.6)

รายการ	ระดับการตรวจสอบ	AQL
ความกว้าง ความยาว และความหนา	S-2	6.5
การรั่วซึม น้ำ	S-2	4.0
ความต้านแรงดึงและความยืดเมื่อขาด (ก่อนและหลังการเร่งการเสื่อมอายุ)	S-2	4.0
ความเป็นกรด-ด่าง	S-2	4.0

- ก.2.2 ตัวอย่างต้องเป็นไปตามข้อระดับการตรวจสอบและระดับคุณภาพที่ยอมรับตามที่กำหนดในตารางที่ ก.1 ทุกข้อ จึงจะถือว่าถุงมือยางรุ่นนั้นเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด
- ก.3 การชักตัวอย่างและการยอมรับ ให้เป็นไปตามแผนการชักตัวอย่างที่กำหนดต่อไปนี้ หรืออาจใช้แผนการชักตัวอย่างอื่นที่เทียบเท่ากันทางวิชาการกับแผนที่กำหนดไว้
- ก.3.1 การชักตัวอย่าง ของการทดสอบปริมาณแป้งตกค้าง จำนวน 2 ชิ้น สำหรับถุงมือยางชนิดผิวมีแปรง และจำนวน 5 ชิ้น สำหรับถุงมือยางชนิดผิวไม่มีแปรง
- ก.3.2 ตัวอย่างต้องเป็นไปตามข้อ 5.4 จึงจะถือว่าถุงมือยางรุ่นนั้นเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด
- ก.4 เกณฑ์ตัดสิน
- ตัวอย่างถุงมือยางต้องเป็นไปตามข้อ ก.2.2 และข้อ ก.3.2 ทุกข้อ จึงจะถือว่าถุงมือยางรุ่นนั้นเป็นไปตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมนี้

ภาคผนวก ข.

ข้อเสนอแนะในการเลือกใช้วัสดุ

- ข.1 วัสดุหรือองค์ประกอบใดๆ ที่ใช้ทำถุ่มีอย่างต้องผ่านข้อกำหนดของ Code of Federal Regulations - Title 21 - Food and Drugs : 21 CFR Parts 170-199
-